

De einddatum voor de migratie wordt nu dus door de EBA vastgesteld op 31 december 2020.

In haar advies omschrijft de EBA ook de handelingen die gesteld moeten worden tijdens de migratieperiode.

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Justitie 6 juni 2019

Zaak: C-58/18

CONSUMENTENRECHT – EUROPEES RECHT

Consumentenkrediet

DROIT DE LA CONSOMMATION – DROIT EUROPÉEN

Crédit à la consommation

In een arrest van 6 juni 2019 heeft het Europees Hof van Justitie zich uitgesproken over een prejudiciële vraag betreffende de verenigbaarheid met artikel 5, 6. van richtlijn nr. 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn nr. 87/102/EEG van de Raad (*Pb.* 2008, L. 133, p. 66, zoals gewijzigd) van de bepalingen van de ten tijde van het geschil nog geldende wet consumentenkrediet, krachtens welke de kredietgever het krediet moet zoeken dat qua soort en bedrag het best is aangepast aan de consument (art. 15, eerste lid wet op het consumentenkrediet, intussen art. VII.75 WER) en slechts een krediet mag toekennen indien hij er redelijkerwijs van overtuigd is dat de consument in staat zal zijn de uit de overeenkomst voortvloeiende verplichtingen na te komen (art. 15, tweede lid wet op het consumentenkrediet, intussen art. VII.77, § 2, eerste lid WER).

Het betrof een geval waarin de kredietnemer inriep dat de kredietgever de artikelen 10 *et seq.* van de wet consumentenkrediet had geschonden door hem een krediet aan te bieden dat te hoog was in verhouding met zijn inkomsten (en de twee hypothecaire leningen die hij naast het krediet nog moest afbetalen). De kredietgever riep in dat de ingeroepen Belgische bepalingen niet verenigbaar zijn met artikel 5, 6. van richtlijn nr. 2008/48, volgens welke de consument (op grond van de door de kredietgever verschaft informatie) moet beoordelen of het krediet wenselijk is, zonder dat op de kredietgever een algemene verplichting rust om het best aangepaste krediet te zoeken.

Het Hof meent dat uit artikel 22, 1. van richtlijn nr. 2008/48 weliswaar blijkt dat deze richtlijn voorziet in een volledige harmonisatie, zodat de lidstaten geen nationale bepalingen mogen handhaven of invoeren die afwijken van die welke in die richtlijn zijn vastgesteld, maar dit neemt volgens het Hof niet weg dat de laatste volzin van artikel 5, 6. van deze richtlijn de lidstaten bewegingsruimte biedt, aangezien deze tekst bepaalt dat zij “*de wijze waarop en de mate waarin [aan consumenten] bij-*

stand wordt verleend” door kredietgevers en in voorkomend geval door kredietbemiddelaars, kunnen aanpassen. Volgens het Hof vormt het voorstellen van het krediet dat het best beantwoordt aan de behoeften van de consument een vorm van aanvullende bijstand die door lidstaten kan worden opgelegd, aangezien de professionele kredietverstrekker het best in staat is om uit zijn normale aanbod het krediet te bepalen dat het best is aangepast aan de behoeften van de consument.

Het Hof oordeelt in de tweede plaats dat artikel 5, 6. en artikel 8, 1. van richtlijn nr. 2008/48 zich niet verzetten tegen een nationale regeling (zoals de Belgische), op grond waarvan de kredietgever verplicht is om van het sluiten van de kredietovereenkomst af te zien wanneer hij na de controle van de kredietwaardigheid van de consument niet redelijkerwijs kan aannemen dat de consument in staat zal zijn te voldoen aan de verplichtingen die uit de voorgenomen overeenkomst voortvloeien.

6. INSOLVENTIE / INSOLVABILITÉ

*Inge Van de Plas*³

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Cassatie 23 september 2019

BESLAG EN EXECUTIE

Bewarend beslag – Bewarend beslag onder derden – Gerechtelijke reorganisatie – Uithandengeving derde beslagene – Opschorting

SAISIE ET EXÉCUTION

Saisie conservatoire – Saisie-arrêt conservatoire – Réorganisation judiciaire – Dessaisissement du tiers saisi – Suspension

De feiten van dit arrest waren als volgt. Op 2 februari 2016 legt een schuldeiser beslag onder derden bij een bank ten last van NV Grondvest. Op het ogenblik dat het derdenbeslag wordt gelegd, is de procedure van gerechtelijke reorganisatie in hoofde van NV Grondvest reeds geopend. De bank legt een verklaring van derde-beslagene af op 3 februari 2016, maar laat op 8 februari 2016 weten dat het derdenbeslag onrechtmatig is omdat het werd gelegd na de opening van de procedure van gerechtelijke reorganisatie (art. 31 WCO/art. XX.51 WER). Bijgevolg laat de bank NV Grondvest van de bankrekening gebruik maken waardoor het saldo aanzienlijk afneemt.

Het hof van beroep oordeelt dat de bank als derde-beslagene niet het recht had om het beslag te negeren, noch om het derdenbeslag als onbestaande te beschouwen. Daarenboven kan de bank niet zelf beslissen om over te gaan tot afgifte van de gelden op basis van haar eigen oordeel dat het beslag in strijd met artikel 31 WCO is

³ Doctoraatsassistent Insolventierecht, Universiteit Antwerpen.

gelegd. Integendeel, het hof van beroep is van oordeel dat de bank *“in haar hoedanigheid van derde-beslagene de rechtmatigheid van het beslag niet in vraag kan stellen en (...) zich op zijn minst tot de bevoegde beslagrechter had moeten wenden”*. Ingevolge deze redenering past het hof van beroep artikel 1451 Ger.W. toe waardoor de derde-beslagene (i.e. de bank) gewoon schuldenaar wordt verklaard voor de oorzaken van het beslag, wanneer de derde-beslagene het voorwerp van het beslag uit handen heeft gegeven. Bovendien besliste het hof dat er geen reden was om deze sanctie te matigen in het licht van de omstandigheden.

Het Hof van Cassatie gaat gedeeltelijk akkoord met de redenering van het hof van beroep. Aan de ene kant, is het Hof van Cassatie eveneens van oordeel dat de bank niet zelf de rechtmatigheid van het derdenbeslag mag beoordelen. Bovendien kan de bank op basis van haar oordeel niet geldig beslissen om de gelden toch aan de schuldenaar vrij te geven. De beslissing van het hof van beroep om de derde-beslagene als schuldenaar aan te duiden voor de oorzaken van het beslag was dus naar recht verantwoord. Echter, het Hof van Cassatie gaat niet akkoord met de weigering tot matiging van deze sanctie. Gelet op het feit dat het beslag onder derden was gelegd in strijd met artikel 31 WCO, was de weigering van de appelrechters om deze sanctie te matigen niet verantwoord naar recht.

We kunnen besluiten dat derde-beslagenen, die gelden vrijgeven vanwege een eigen beoordeling van de onrechtmatigheid van het beslag, in de plaats kunnen worden gesteld van de schuldenaar. Echter, deze sanctie kan op haar beurt worden gematigd indien later blijkt dat het beslag wel degelijk onrechtmatig was gelegd.

Hof van Justitie 9 oktober 2019

Zaak: C-548/18

INSOLVENTIE

Grensoverschrijdende insolventie – Overdracht van schuldvordering – Derdenwerking overdracht van schuldvordering – Rome I

INSOLVABILITÉ

Insolvabilité transnationale – Cession de créance – Cession de créance par un tiers – Rome I

Op 29 maart 2011 sluit een schuldenaar werkzaam in Luxemburg, maar met woonplaats in Duitsland (hierna, schuldenares) een leningsovereenkomst met Teambank. Als onderdeel van deze lening draagt de schuldenares haar pensioenrechten op haar Luxemburgse werkgever

als zekerheid over aan Teambank. Op 15 juni 2011 sluit schuldenares een tweede leningsovereenkomst met BNP Paribas waarbij zij een tweede maal haar pensioenrechten overdraagt als zekerheid maar ditmaal aan BNP. BNP stelt onmiddellijk de overgedragen schuldenaar in kennis van de fiduciaire overdracht van de schuldvordering op hem. Op 5 februari 2014 wordt een insolventieprocedure geopend in Duitsland ten aanzien van schuldenares. De curator van deze insolventieprocedure heeft een deel van de salarisbestanddelen van schuldenares in beslag genomen en dit bedrag in bewaring gegeven. Deze bewaring wordt gerechtvaardigd, omdat er onzekerheid bestaat over de identiteit van de schuldeiser van dit bedrag. Beide banken roepen immers rechten als separatist in met betrekking tot deze gelden.

In dit geschil vraag de verwijzende rechter zich af of artikel 14 Rome I-Verordening aldus kan worden uitgelegd dat daarbij het recht wordt vastgesteld dat van toepassing is op de derdenwerking van een cessie van vordering in geval van meervoudige cessie, zodat kan worden bepaald wie de houder van de vordering is.

Het Hof van Justitie start zijn beoordeling met de vaststelling dat artikel 14 Rome I-Verordening alle collisioneregels vaststelt voor de verschillende aspecten van de cessie van grensoverschrijdende vorderingen. Echter, de bewoordingen van artikel 14 Rome I-Verordening verwijzen niet naar de derdenwerking van een cessie van een vordering. Bovendien blijkt uit de voorbereidende werken dat er een voorstel was om de derdenwerking van een cessie van vordering te laten vallen onder het recht van het land waar de cedent zijn gewone verblijfplaats heeft op het moment van de cessie of de overdracht, maar dat dit voorstel tijdens de onderhandelingen in de raad niet is aanvaard. Op 12 maart 2018 is een gelijkaardig voorstel opnieuw ingediend, maar momenteel besluit het Hof dat in de huidige stand van het Unierecht het ontbreken van collisioneregels die specifiek betrekking hebben op de derdenwerking van cessies van schuldvorderingen berust op een keuze van de Uniewetgever.

Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 14 van de Rome I-Verordening aldus moet worden uitgelegd dat het noch rechtstreeks, noch bij wijze van analogie het recht aanwijst dat van toepassing is op de derdenwerking van een cessie van vordering in het geval van meervoudige cessie door dezelfde schuldeiser aan opeenvolgende cessionarissen.